

1) Ἀνογιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί ἀνοησία ποῦ ἔχει! Λακων. Μὲ τὴν ἀνοησία του τὰ παθαίνει! Γέρμ. 2) Ἀνοησία 2, ὁ ἰδ., Πελοπ. (Λακων.): Τί ἀνοησίες λέει;

άνοητα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνόητα.

Ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἐνθ' ἄν.: Ἀνόητα ἔκαμες νὰ φύγῃς. Ἐφέρθης ἀνόητα κοιν.

ἀνοηταίνω λόγ. σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀνοηταίνω.

Φέρομαι ἀνοήτως. Συνών. ἀνεμοκαυκαλίζω, ἀνεμο-κεφαλιάζω, ἀνεμοκεφαλίζω.

ἀνόητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνόητους βόρ. ἰδιῶμ. ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνόητος.

1) Ἀφρων, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τί ἀνόητος ἄνθρωπος! Ἀνόητη γυναῖκα. Ἀνόητο παιδί. Ἀνόητα λόγια κοιν. Μὴ βολὰ ἦτανε ἕνας γέρος τοαὶ μὰ γραιὰ τοαὶ εἶχε-ν-τρεις γιοί, δυὸ ἀνόητ' τὸ ἕνα γνωστικὸ (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Ἀνόετος ἐφάνθες (ἐφάνης) Κερασ. Πολλὰ ἀνόετος ἄνθρωπος εἶσαι! Τραπ. || Φρ. Ὁ ἀνόητος πάντα ἀνόητος εἶναι Πελοπ. (Ἀρχαδ.) || Παροιμ. Ὁ ἀνόητος μουσαφίρης κάνει ἱκράμι τοῦ νοικοκύρι (ἐπὶ ἀνοήτων οἱ ὅποιοι δεικνύουν τὴν ἀνοησίαν των δι' ἀπρεπῶν ἐκδηλώσεων. ἱκράμι = περιποίησης) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,21.

Ὁ ἀνόητος ἔχει μωρολογία | κ' ἡ καρδιά του θέ πολλὰ (ὁ ἀνόητος εἶναι φλύαρος καὶ ἔχει πολλὰς ἀξιώσεις, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ ἀνταποκρινώμεθα διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα ὅμοιοι του) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,20. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναίσθητος, συνήθως ἐπὶ ἀσθενοῦς βυθισμένου εἰς συνεχῇ ὕπνον Εὐβ. (Στρόπον.) Σάμ. (Μαραθόκ.): Οὐλ' τὴ νύχτα ἦταν ἀνόητους κὶ μέσα τὸ αὐγὲς ἔπιασι νὰ συνιφέρῃ Μαραθόκ. Ἀνόητου εἶν' τοῦ πιδὶ ποὺ τὰ πρὸς τοὺς βράδ' Στρόπον. Συνών. ἀγροίκητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλάλητος Β3, ἀνανόητος, ἄνοιωστος.

ἀνόθεντος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοθεντός <νο-θεύω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει νοθευθῇ δι' ἀναμείξεως ξένων οὐσιῶν, ἄγνός, καθαρὸς κοιν.: Ἀνόθεντο βούτυρο - γάλα - λάδι κττ. Ἀνόθεντος καφὲς κοιν. || Ποίημ.

Σὰν ὄνειρο 'ς τὰ μάτια μου μπροστὰ

φανῆτε πάλι σφιχταγκαλισταὶ

μὲ κάλλη ἀνόθεντα, παλληκαρήσια

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.² 71.

ἀνοιασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγνοιασιὰ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνεγνοιασιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνεγνοιασὰ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος.

Ἀμέλεια, ἀμεριμνησία, ἀφροντισία ἐνθ' ἄν.: Χαρὰ 'ς τὴν ἀνεγνοιασιὰ του! Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφροντισιά, ξενοιασιὰ.

ἀνοιαστα ἐπίρρ. Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.) ἀνέγνοιαστα Κρήτ. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 69 —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστα καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 545 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 222) «μίλειε μου πούρι ἀνέγνοιαστα».

1) Ἀμερίμνωσ Κρήτ. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.: Γνωμ. Ἐλίγα φάε κ' ἔλίγα πῆ κι ἀνέγνοιαστα κοιμήσου Κρήτ. || Ποίημ.

Πόσες φορές ποῦ ἀλλάργενεν ἀνέγνοιαστα ἀπ' τὴ δίμα μου καὶ βαρετά, σκληρὰ τὰ ὥραϊα χειλάκια,

γνώρισα τῆς ἀνημποριᾶς τὰ κολασμένα βάσανα,

ἦπια τῆς ζήλειας τὰ φαρμάκια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμέριμνα, ξένοιαστα.

2) Βαθέως Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.): Ἀπόησε κοιμήθηκε ἄνοιαστα. Συνών. βαθεῖα.

ἀνοιαστος ἐπίθ. ἀνέγνοιαστος Βιθυν. Θράκ. (Καλλιπ. κ. ἀ.) —Λεξ. Μπριγκ. ἀνέγνοιαστος Ἡπ. Κρήτ. Λευκ. Παξ. Πελοπ. (Τριφυλ.) κ. ἀ. —ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ.³ 55 ΠΒλαστοῦ Ἀργὼ 110 ΧΧρηστοβασ. Τιμὴ 14 —Λεξ. Κομ. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνέγνοιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνέγνοιαστους Θεσσ. ἀνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοιαστός <νοιάζομαι. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος ἐκ τοῦ μεσν. ἀνεγνοιάστος. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 2209 (ἐκδ. WWagner σ. 304) «ἄθλιβος, ἀνεγνοιάστος, ποθοαμεριμνημένος». Ὁ δι' ἀνομ. τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ παρὰ Γερμ. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 727 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀνέγνοιαστοι κι ἀμέριμνοι εἰν' τοῦτοι, θυγατέρα».

1) Ὁ μὴ φροντίζων περὶ οὐδενός, ἀφροντις, ἀμέριμνος ἐνθ' ἄν.: Ἀγνοιαστος ἄνθρωπος. Ἀγνοιαστη γυναῖκα πολλαχ. 'Σ ὄλ' τ' τὴ ζωνὴ ἔζ'σ' ἀνέγνοιαστους Ζαγόρ. Ἀνέγνοιαστος ἄνθρωπος αὐτὸς Βιθυν. Πιδάξ' ἄγνοιαστου αὐτεῖνον τώρη, δὲ σ'λλουγατ' τίπουτα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Γύφτε ἀνέγνοιαστε, κονβάλησε | καὶ πελέκησε καὶ χτίσε

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

'Σ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας | ἐβύζανες ἀνέγνοιαστη,

χωρὶς χολή 'ς τὰ στήθη

ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέγνοιος 1, ξένοιαστος. β) Ἀνύποπτος Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστος πομένει ὁ ἄντρας τῆς. Συνών. ἀνέγνοιος 2, ἀντίθ. ἀνέμπιστος γ) Ὁ στερούμενος φροντίδων ἢ ὁ μὴ προξενῶν φροντίδας, ἡσυχος πολλαχ.: Περγάει μὰ ζωὴ ἀγνοιαστη Παξ. || Ποίημ.

Κὶ ὦ ἀγάπες σεῖς ἀνέγνοιαστες ποῦ βρῖσκαμε τὸ βράδυ

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη φροντίς, ὁ ἀμεληθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστο ἀμπέλι - λαιοστάσι - περιβόλι. || Παροιμ. Σούρτα φέρετα 'ς τὸ παζάρι καὶ τὸ σπῆτι ἀνέγνοιαστο (ἐπὶ ματαιοσκόλων).

άνοιγάρι τό, άνοιγάριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.) άνοιγάρι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.) —Λεξ. Δημητρ. άνοιγάρ' Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) άνεγάριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) άνεγάρι Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άνοίγω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ένεστ. καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν τύπ. άνεγάριν ἰδ. άνοιχτός - άνεχτός.

Κλειδίον ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆρεν τ' άνοιγάρ' κ' ένοιξεν τὴν πόρταν Σάντ. Τραπ. Χαλδ. Ἐπέλεκες τ' άνοιγάρ' 'ς σὸ κλειδὸν άπάν' (ἐπέλεκες = άφηκες, κλειδὸν = κλειθρον) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀτὲ τ' όσπιτί' τ' άνοιγάριν έν' (ἐπὶ οἰκονόμου) Πόντ. Ἀνοιγάριν καὶ κλειδὸν ένι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ.

